

Het vervolgbericht in de *Stadseditie* begint:

“Men seint ons uit Leiden:

Aan de groeve waren nog tegenwoordig de heeren Ezerman, F.W. Smit Kleine, jhr. mr. F.W. van Styrum, prof. Van Eisinga [= Van Eysinga], W. Robert, L. Robert, J.H. Kersten, J.L. Tadema, baron van Asbeck en de oud-leerlingen van den overledene de dames Warnier, Orobio de Castro, de gezusters Hijner en de dames Tadema.”

Zowel de *Stadseditie* als het *Haarlem's Dagblad* geven vervolgens de drie grafredes weer. Omdat beide berichten in de weergave van de toespraken nagenoeg eensluidend zijn, volgt hier alleen het bericht van het *Haarlem's Dagblad*, dat beter en preciezer geschreven is.

“Hedenmiddag te één uur werd het stoffelijk overschot van Leander Schlegel op de begraafplaats in de Groenesteeg te Leiden aan de aarde toevertrouwd. Onder de aanwezigen merkten wij op de heeren G.B. Crommelin, voorzitter van Bach, W. Robert, directeur, Orest. D. Emrik, secretaris, en J.C. Tadema, onder-voorzitter der afd. Haarlem van de Maats. van Toonkunst, Louis Robert, J.L. Tadema, Jhr. Mr. P.W. van Styrum, F.W. Smit Kleine en W. Ezerman, en J. de Breuk Lzn., de laatste een neef van den overledene.

De tot de begrafenis genoodigden namen aan het station Leiden plaats in de volgrijtuigen, die den lijkwagen stapvoets volgden.

Onder de Leidsche autoriteiten merkten we op Prof. Jhr. Mr. Dr. van Eyzinga [= van Eysinga]. Ook waren op de begraafplaats vertegenwoordigers van de studentenvereniging “Semper Crescendo”.

Op de kist lag een bloemstuk. [De *Stadseditie* merkt hieromtrent op: “Hoewel de overledene dat niet heeft gewenscht, werd toch een krans op zijn lijkbaar gelegd, door baron van Asbeck, zoon van den gouverneur van Suriname, namens mevrouw Van Eisinga-Klugt [= van Eysinga-Kluit] en baronesse Van Asbeck-Klugt [= van Asbeck-Kluit].”]

Aan de groeve werd het eerst het woord gevoerd door den heer G.B. Crommelin, die o.a. zei: Toen ik ongeveer 15 jaar geleden optrad als voorzitter van de Haarlemsche Bachvereniging, vond ik daar drie veteranen, die de vereniging tot hoog peil opgevoerd hadden. Dat waren Kruseman, Schmölling en Schlegel.

U te huldigen Schlegel als componist gaat mijn bevoegdheid te boven, maar ik spreek mijn vreugde uit, dat uw werken zijn uitgevoerd door mensen die u daartoe het meest geschikt achtte.

Ik bedoel het Concertgebouw-orkest, uw vriend Henri Marteau en mevrouw Lucilla Tolomei.

Bach was uw troetelkind, ge hebt haar groei en bloei bevorderd en wij zijn u daarvoor dankbaar.

Bij ons zal de herinnering blijven aan een braaf en edel man, een kunstenaar in den goeden zin des woords. Een man die een nuttig en een werkzaam leven had.

Rust zacht! – zoo eindigde de heer Crommelin.

Daarna nam de heer J.C. Tadema het woord, om namens de afdeeling van de Maatschappij van Toonkunst, een laatsten afscheidsgroet aan den overledene te brengen.

Schlegel was indertijd directeur der school en leider der uitvoeringen, later was hij eerelid der afdeeling. Allen die zijn leerlingen geweest zijn, weten wat een nobel karakter en een fijne geest in dezen man schuilden. Met eerbied zullen ze den man blijven herdenken, die aan groote gaven van hoofd en hart, soms een te groote bescheidenheid paarde.

Den kleinen man met zijn grooten geest en liefderijk gemoed zullen we nooit vergeten.

Derde spreker was de heer F.W. Smit Kleine, die herinnerde aan een telegram van een Franschman ontvangen, na de doodstijding van Schlegel. Dit telegram luidde:
C'est un rêveur, qui s'est endormi. (Het is een droomer die ingeslapen is.)

Het is een poëtisch droomer, die de idealen die hij koesterde snel verwerkte. Daardoor maakte hij zich kunstwerken die althans voor grooten tijd onvergankelijk zijn.

Hij is door het leven gegaan, droomende een schoonen droom.

Een der familieleden dankte voor de betoonde belangstelling.”